

Ђорђе Секулић
ИКАРОВ ЛЕТ

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензенти
Милутин Ж. Павлов
Милијан Деспотовић

Предња корица и илустрације
Верица Чупић Јошић – акварел

Ђорђе Секулић

ИКАРОВ ЛЕТ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

**НАД
ЦВЕТНИМ ЛАТИМА
БЕЛОГ ДАНА**

РУЖНО ПАЧЕ

На обали крај стараче¹
где је воде низак ниво,
остављено лежи, тужно,
цело јутро једно паче.

Плакало је из све снаге,
покидало жице гласне
док се није уморило,
сијурно сам љаче ружно,
тужно паче помислило.

Можда сам из оне басне
излегло се као сиво.

Преста паче сузе лити,
разведри се сво у лицу,
ја ћу бели лабуд бити,
израшћу у лепотицу.

Убрзо се из шумарка
појавила мама патка,
полако се гега, клима,
са осталим пачићима.

Мама, мама, усхићено
виче паче остављено.

Не престаје само паче:
Ја ћу бели лабуд бићии

¹ Старача/ Старо речно корито

зай̑о ми је ѿрје сиво,
чим израс̑у моја крила
одле̑ећу из с̑араче.

Нек си мени здраво живо,
истину му оголила,
ако ѿи ѿо неш̑о значи
ѿосивио ѿи си зай̑о
ѿацао си ѿо с̑арачи
ѿамо ѿде је било бла̑о.

Жу̑и си као ѿвоја браћа
само ѿи је ѿаме̑ краћа.

ШАРПЛАНИНАЦ

Топлог децембарског дана,
још се мота година стара,
у наше двориште је дошетало
неко куче сиво-црно,
као јамболија склупчана
из које мали репић млатара.

Од страха је сав утрно
као да је с Марса пао.
Неки чудан псећи клинац
у углу се једном крије
покрај врата нашег стана.
Он још увек свестан није
да ће страшни шарпланинац
да постане једног дана.

У дворишту мачак Жућа
са канцама као грабље
гребе преко коре бреста,
биће оштри попут сабље,
његова је ово кућа,
за туђине нема места.

Спреман да се с њим потуче,
у сиву му фркће браду,
нервира га странац псећи,
затим скочи на ограду,
иако је само куче
од њега је дупло већи.

АПАТИНСКИ ЦРНИ ПАНТЕР

У Апатин залутао чудан створ,
крај храста се неког скрив'о,
спазио га један паор
док је њиву обрађив'о.

Одакле је залутао,
откуд он у овој причи,
црн је као црни ђаво,
на пантера њему личи.

Регион је вест сазнао
препричану безброј пута,
да је пантер побегао
из оближњег зооврта.

Престрашени Апатинци,
сви у некој стрепњи живе,
нит у школу иду клинци
нит паори да обиђу своје њиве.

Чак и гости Јунаковић бање,
помало су у пометњи,
не одлазе на купање,
нити су у дневној шетњи.

Нагрнули немилице,
новинари, репортери,
запиткују Апатинце
шта знају о овој звери.

Питали су једну баку,
док чисти пред својом дером,
плаши ли се и у мраку,
да се сретне са пантером.

*Ви немайше мозіа зрна,
у микрофон рече жена,
їо је нека мачка црна,
само мало їодїојена.*

ПРИЧА О ТРУТУ

Многе су о пчелама опеване оде,
скидамо им капу као што је ред,
док цветним пољима броде
од полена да направе мед.

О животу вредних пчела,
што плешу над цветним латима,
написана су књижевна дела
причали би о њима сатима.

О јадном труту,
нисмо посветили ни минуто.

Како смо остали слепи
на његов трновит пут,
све најгоре за њега се лепи,
само због тога што је трут.

Када матица од стране трута
буде љубављу обасута,
место да му љубав враћа,
она га изгура из саћа.

Уместо да се код ње гнезди,
од судбине напуштен трут,
истог тренутка одјезди,
на свој последњи пут.

Гледано из мог кута,
овакво стање остати не сме,

тражим правду за трута,
да се о њему напишу песме.

На први поглед ствар је проста,
мада има и неких мана,
где нама треба година доста,
трут то уради шеснаестог дана.

СМРДИБУБА

Раширила је домаћица
веш преко прозорског руба,
на њега је изненада
слетела смрдибуба.

Слетела је нечујно
попут малене птице,
увукла се у поруб
још влажне ногавице.

Док преко влажног веша
пирућка ветрић лаки,
слетела је смрдибуба
на одећу боје каки.

Размишља мудро
буба што смрди,
тако ће је теже
приметити људи.

Ако буде ишло
све по њеном плану,
завршиће скупа
са вешом у стану.

У топлој ће соби
све о своме трошку,
преживети зиму
у некаквом ћошку.

НАПАСТ

Шта раде комарци крај неке воде
када на обали спазе рибича
док седи на бусену траве?
Крену у ратне походе,
уместо борбеног поклича
они му зује око главе.

Обично негде пред крај дана
инсекти мали, досадни,
наруше рибарев мир,
долете са свих страна
када су највише гладни
и крену на свој крвави пир.

Узалуд рибар рукама маше
да отера досаданог скота,
док му рој над главом врви,
комарци не беже, нити се плаше,
није им жао својих живота
да се напију његове крви.

Кидушу комарци у великом броју
као излетници на прасе на ражњу,
док пловак весело по води плеше
рибар се купа у сопственом зноју,
уместо на пецање да обрати пажњу
цео дан се по телу чеше.

ТАЈНА ОТКРИВЕНОГ ЛИЦА

О КЊИЗИ

Књига није за главе празне
 кроз које промаја дува,
књига се не чита ради казне
 у њој се знање чува.

Књига није за етажере
 да на њима вечно чучи,
из књиге се знање бере,
књига је да се из ње учи.

Књиге нису украс за регале
да се са њима по боји сложе,
књиге су за паметне главе
да са њима знање множе.

Књиге су ризнице знања,
 вредније од злата сува,
вредније од сваког имања
које не мора нико да чува.

Књиге су попут насушног хлеба,
нашег знања сигурне луке
 књига увек треба
да нам је надокхват руке.

ТАЈНА

Тајна је када се нешто таји,
ти као знаш нешто
и то нешто кријеш вешто,
дуго је носиш у себи
док учиш, спаваш, ходаш.

Узалудни су нечији вапаји
да му тајну одаш,
твоја је воља истрајна,
тајну одао не би
ни да те стигне казна.

Тајна не би била тајна
да се за њу некад не сазна,
на крају она открије лице,
дечаци тајну дуго држе
тајне нису за девојчице
оне их потроше брже.